

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobkyň: **a) E. B.**, narozená X
 b) A. B., narozená X
 obě státní příslušnice Moldavské republiky
 obě toho času v Pobytovém středisku X
 X

 obě zastoupené advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
 sídlem Karlovo náměstí 287/18 , 120 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j. OAM-276/LE-LE05-ZA03-2025,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V této věci je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného, jímž nebyla žalobkyním udělena mezinárodní ochrana.
2. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně jsou matka s nezletilou dcerou. Dne 9. 3. 2025 požádaly o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedly, že jsou občankami Moldavské republiky a mají moldavskou národnost. Pocházejí z města X. Žalobkyně a) hovoří rusky, žalobkyně b) ještě nemluví. Vyznávají pravoslavné křesťanství. Žalobkyně a) nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyla politicky aktivní. Z vlasti odcestovaly letecky dne 9. 3. 2025 z Kišiněva přímo do Prahy. V roce 2022 požádaly o mezinárodní ochranu v Itálii, ale musely se vrátit do Moldavska, protože žalobkyni a) zemřela matka. V roce 2023 pak žádaly o mezinárodní ochranu ve Španělsku, ale nechtěly je pustit z letiště, neboť jim bylo uloženo správní vyhoštění z Itálie. Nečekaly na výsledek řízení a odcestovaly do Irska, kde rovněž požádaly o mezinárodní ochranu. Poté se dobrovolně vrátily do Moldavska. Žalobkyně jsou zdravé, jen žalobkyně b) trpí hyperaktivní poruchou a ještě nemluví. Nikdy nebyly trestně stíhány nebo odsouzeny. K důvodům žádosti uvedly, že žalobkyni a) chtěl její bývalý partner, otec žalobkyně b), zabít. Neví proč, zřejmě protože od něj odešla.
3. Při pohovoru dne 13. 3. 2025, za přítomnosti tlumočnice z ruského jazyka, žalobkyně a) vypověděla, že Moldavsko opustila, protože ji bývalý partner, N. R., pronásleduje a chce ji zabít. Pronásledovali ji i jeho přátelé. Bývalý partner byl okrskovým policistou, od policie odešel několik měsíců po jejich rozchodu. Neví, z jakého důvodu, dozvěděla se to od známých. S bývalým partnerem žili ve společné domácnosti od roku 2018 do srpna 2021, kdy byla v šestém měsíci těhotenství. Rozešli se, protože ji v opilosti zbil. Žalobkyně a) po tomto útoku skončila v nemocnici. Následně od něj odešla a napsala oznámení na policii, ale nemělo to smysl, jelikož on i jeho příbuzní u policie pracovali. Našla si nové bydlení a obrátila se s oznámením na prokuraturu v Kišiněvě. Napsala oznámení i na jeho přátele, kteří mu ji pomáhali najít. Po rozchodu se s bývalým partnerem setkala asi pětkrát. Skrývala se u známých, poté odešla do Kišiněva, avšak tam ji našel, Moldavsko je malá země. Obrátila se i na Ústřední komisařství policie a následně napsala dopisy na Generální prokuraturu v Kišiněvě, psala celkem čtyřikrát, avšak vůbec nikdo jí neodpověděl. Bývalý partner a jeho přátelé jí vyhrožovali, že toho má nechat, nebo ji odstraní. V roce 2022 se jí snažil bývalý partner vytrhnout dceru a ji samotnou zbil. Tehdy ji zachránili sousedé, kteří mu dceru vzali a žalobkyni a) odvezli do nemocnice. Lékařskou zprávu o ošetření nemá. Poté odletěla do Itálie. Po návratu do Moldavska se s bývalým partnerem znovu setkala. Známí jí řekli, že ji hledá, a proto odcestovala do Kišiněva a následně do Španělska. Z cesty se vrátila v srpnu 2024, týden strávila v X. Poté opět odcestovala do Kišiněva, kde žily společně s dcerou. Dcera měla horečku, proto zavolala záchranku. Druhý den ji bývalý partner našel. Neví, zda to mělo nějakou souvislost nebo to byla náhoda. Potkali se na ulici, snažil se ji dostat do auta, kopal ji a tahal za ruku. Kolemjdoucí na něj zaútočili a žalobkyně a) utekla. Incident se odehrál asi týden před jejím odletem z vlasti. Situace se ještě opakovala dne 7. 3. 2025. Potkal ji na ulici, dal jí ránu a ona ztratila vědomí. Probudila ji cizí dívka. Žalobkyně a) nechtěla zavolat záchranou službu, neboť nechtěla jít do nemocnice. Bývalý partner asi utekl. Zavolala sestře, která žije v Irsku, aby jí pomohla a poslala jí letenku do Irska. Z Kišiněva se tam však nedá letět, proto chtěla letenku kamkoli jinam. Sestra jí zaplatila letenku do Prahy. Žalobkyně a) uvedla, že již nikam nechce cestovat, chce žít v klidu. Jiný důvod pro opuštění vlasti neměla. Poslední incident se svým bývalým partnerem nijak neřešila, jen by jí více

vyhrožovali. Neobrátila se na žádnou organizaci, neboť se domnívá, že v Moldavsku nejsou, nezajímala se o to. Byla osobně na prokuratuře v X. v roce 2021, kdy byla těhotná. Prokurátor jí slíbil, že jí pomůže, avšak chtěl vidět důkazy. V nemocnici zdokumentovali její modřiny, fotografie přinesla jako důkaz. On však sdělil, že to nejsou důkazy. Tuto dokumentaci již nemá. Prokurátor promluvil s policisty, ale nic neudělal. Opakovaně se na prokurátora v X. neobracela, nemělo by to cenu, všichni se tam znají. Poté psala na prokuraturu do Kišiněva, ale nikdo se neozval. Později se nikam neobracela. O mezinárodní ochranu pro žalobkyni b) žádá z důvodu hrozícího nebezpečí. Kdyby se žalobkyni a) něco stalo, žalobkyně b) by nikoho jiného neměla. Bývalý partner je agresivní, kdyby si žalobkyni b) vzal k sobě, neměla by se s ním dobře.

4. Žalovaný shromáždil následující zprávy o zemi původu do správního spisu:
 - Informace Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále „OAMP“), ze dne 3. 10. 2024 *Domácí násilí: Legislativní rámec, přístup úřadů, neziskové organizace a azylové domy, situace v Podněstří*,
 - Informace OAMP ze dne 7. 1. 2025 *Moldavsko: Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Přístup úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce*,
 - Informace OAMP ze dne 7. 5. 2025 *Moldavsko: Základní přehled o zemi a*
 - Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 19. 5. 2025 *Moldavsko: Činnost policie*.
5. Žalobkyně a) v návaznosti na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalovanému zaslala video (CD na č. l. 56, *přepis nahrávky do českého jazyka na č. l. 57*), ze kterého podle ní mělo být zřejmé její pronásledování ze strany přátel jejího bývalého partnera.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 6. 2025 (dále „napadené rozhodnutí“) neudělil žalobkyním mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Vycházel z toho, že žalobkyně žádaly o mezinárodní ochranu kvůli tvrzené hrozbě násilí ze strany N. R., bývalého partnera žalobkyně a) a otce žalobkyně b), a pronásledování ze strany jeho přátel.
7. Žalovaný neshledal splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně ve své vlasti nevyvíjely žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byly azylově relevantním způsobem pronásledovány. Žalobkyně a) výslovně sdělila, že nemá politické přesvědčení a nikdy nebyla politicky aktivní.
8. Ohledně obav žalobkyně a) z domácího násilí žalovaný na základě dostupných informací upozornil, že Moldavsko se od roku 2021 vydává proevropským směrem, přijalo novou strategii ochrany lidských práv a posílilo právní stát, včetně policie a justice. Dle statistických údajů dochází k výraznému zlepšení problému korupce a zneužívání pravomocí v bezpečnostních složkách. Směrnice generálního prokurátora nařizuje od roku 2020 automatické zahájení trestního stíhání v případech stížností na zneužití pravomoci příslušníků bezpečnostních složek. V souvislosti s domácím násilím Moldavsko přijalo v roce 2007 základní legislativní rámec. V roce 2022 byla ratifikována tzv. Istanbulská úmluva a došlo ke zpřísnění postihu, zavedení bezplatné právní pomoci obětem a možnosti jejich rehabilitace. Zákon ukládá povinnost meziresortní spolupráce, např. nemocnice jsou povinny hlásit případy domácího násilí policii nebo příslušnému orgánu sociální pomoci. Pro pomoc obětem domácího násilí byla vytvořena centra, a to včetně návazných služeb. V roce 2023 byla zřízena Národní agentura pro prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí a

dále bylo otevřeno Policejní centrum pro rodinnou spravedlnost. Po nahlášení incidentu může policie přistoupit k tzv. nouzovému vykazání pachatele a oběť podstoupí bezplatnou zdravotní prohlídku. V roce 2021 začalo Národní probační ředitelství využívat elektronická monitorovací zařízení k ověření, zda násilník dodržuje vykazání z místa bydliště, zákaz pobytu či zákaz přiblížení se k oběti. Žalovaný shledal, že žalobkyně a) nepředložila žádné relevantní důkazy o tom, že by ji její bývalý partner či jeho přátelé dlouhodobě pronásledovali (např. lékařskou zprávu z ošetření v nemocnici). Předloženému videu nepřikládal žalovaný žádnou důkazní hodnotu, neboť nahrávka neobsahovala žádné důkazy o pronásledování žalobkyně a) ani z ní nebylo zřejmé, kdo nahrávku pořídil. Žalobkyně a) oznámila moldavským orgánům (policii, prokuratuře v X. a Generální prokuratuře v Kišiněvě) pouze první incident z roku 2021. Vzhledem k dostupným informacím nepokládal žalovaný za možné, aby žádné oznámení žalobkyně a) nebylo prošetřeno. Sama žalobkyně a) ostatně vypověděla, že prokurátor v X. se věcí zabýval, hovořil o jejím případě s policisty, ale pro nedostatek důkazů nebylo možné zahájit trestní stíhání. Bývalý partner dle sdělení žalobkyně a) u policie skončil v roce 2021. Nelze s jistotou říci, zda bývalý partner nebyl potrestán za své činy právě propuštěním ze služby. Současně nebylo nijak prokázáno, že policii byla v případě stížností žalobkyně a) nečinná. Žalobkyně a) ani nečekala, zda bude její případ moldavskými orgány projednán a odcestovala s dcerou do Itálie, kde požádala o mezinárodní ochranu. Po návratu z Itálie mělo dojít k dalším incidentům, které již žalobkyně a) s moldavskými orgány neřešila, jelikož by to dle jejího názoru nemělo smysl, ačkoliv její bývalý partner již v tu dobu u policie nepracoval. V roce 2023 pak žalobkyně a) opakovaně opustila Moldavsko a požádala o mezinárodní ochranu ve Španělsku, kde ani nevyčkala na výsledek řízení o její žádosti a odcestovala do Irska, kde rovněž požádaly o mezinárodní ochranu. V roce 2024 se žalobkyně a) znovu vrátila do Moldavska a žila několik měsíců poklidným životem v Kišiněvě. K poslednímu útoku mělo dojít těsně před odjezdem do ČR. Žalovaný označil jednání žalobkyně a) za „*přínejmenším pochybné*“, neboť žalobkyně a) nechtěla z důvodu domnělé nečinnosti moldavských orgánů podávat další oznámení na bývalého partnera ani nehledala ani jiná řešení své situace přímo ve vlasti. Žalobkyně a) pouze každý rok žádala v různých státech o mezinárodní ochranu a do své vlasti se opakovaně vracela. Pakliže žalobkyně neměla důvěru v bezpečnostní složky či orgány činné v trestním řízení, mohla se obrátit na státní instituce a neziskové organizace, které pomáhají obětem domácího násilí (např. Národní koalice *Život bez násilí* nebo *Women's Law Center*), azylové domy (např. neziskové organizace *Casa Marioarei*, azylový dům *Pro Familia*) nebo využít programy pro oběti domácího násilí (např. organizace *Memoria* provozuje Rehabilitační centrum pro oběti mučení). Žalobkyně a) však žádné takové služby nevyužila, neboť jak sama sdělila, o takové možnosti se ani nezajímala. Z toho důvodu žalovaný neshledal, že by žalobkyním při návratu do Moldavska hrozilo pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, před kterým by nemohly nalézt účinnou ochranu v zemi původu.

9. Dle žalovaného pak v případě žalobkyň nebyl dán ani důvod pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 zákona o azylu ani pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně a) je soběstačnou osobou, která dokáže zajistit živobytí pro sebe i svou nezletilou dceru. Sama žalobkyně a) kromě obav ze svého bývalého partnera neuvedla, že by měla v Moldavsku ekonomické, sociální či jiné rodinné obtíže. Také uvedla, že její dcera má hyperaktivní poruchu a doposud nemluví, jinak je ale zdravá a nemá žádné zvláštní potřeby.

10. Žalovaný dále shledal, že žalobkyně nesplňují podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobkyním nehrozí újma formou popravky nebo trestu smrti, který v Moldavsku nelze uložit za žádný trestný čin. Nehrozí jim ani vážná újma v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ohledně obav z bývalého partnera žalovaný odkázal na závěry týkající se posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále uvedl, že v oblasti ochrany obětí domácího násilí a jejich dětí působí v Moldavsku několik státní institucí a neziskových organizací (kromě oficiální linky 112 lze využít i krizovou linku organizace *La Strada*), jejichž služeb žalobkyně nevyužila. K pomoci po návratu do vlasti pak žalovaný zmínil služby *Mezinárodní organizace pro migraci*, která poskytuje mj. podporu při přístupu ke vzdělávání a ke zdravotnické (včetně psychologické) pomoci. Z dostupných zdrojů vyplývá, že v Moldavsku neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, který by žalobkyně ohrožoval na životě nebo jejich lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí. Bezpečnostní situace v souvislosti s válkou na Ukrajině zůstává stabilní, a to i v separatistické oblasti Podněstří. V případě žalobkyň pak nebyly dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.

Shrnutí podání

11. Žalobkyně se žalobou, podanou dne 25. 7. 2025, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), domáhají zrušení napadeného rozhodnutí. Namítají, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný nesprávně posoudil jejich azylový příběh, dostatečně nezjistil skutkový stav věci a nezajistil si přesné a aktuální informace z různých zdrojů týkající se jejich země původu. Žalobkyně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) a Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) upozorňují, že ženy hrožené domácím násilím a vraždami ze cti (*honor killing*) tvoří zvláštní sociální skupinu. Pokud je stát dostatečně nechrání, jde o pronásledování ve smyslu azylových směrnic. Žalovaný se nezabýval tím, že se žalobkyně a) opakovaně neúspěšně obracela na moldavské orgány s žádostí o pomoc. Nečinnost moldavských orgánů nemá žalobkyně a) jak prokázat. Žalobkyním nepomohlo ani přesídlení v rámci Moldavska. Bývalý partner i přesto žalobkyni a) fyzicky napadl, pronásledoval ji a vydíral a nezletilou žalobkyni b) chtěl unést. Žalovaný nijak nezohlednil ani předložené video. Žalobkyně se nemohou do Moldavska vrátit, protože bývalý partner žalobkyně a) pracuje u policie a opět by si je našel. Žalovaný postupoval zcela mechanicky a nezohlednil individuální případ žalobkyň, které se nacházejí v extrémní životní situaci a v případě návratu do vlasti jim hrozí fatální následky.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 8. 2025 navrhl její zamítnutí. Setrval na závěru, že žalobkyně a) neprokázala pronásledování ze strany svého bývalého partnera a jeho přátel. Na základě dostupných informací a výpovědi žalobkyně a) nelze uzavřít, že by moldavské orgány byly zcela nečinné. Žalobkyně navíc ani nevyužila pomoci pro oběti domácího násilí, kterou v Moldavsku zajišťují státní instituce i neziskové organizace. O tuto pomoc se sama ani nezajímala. Žalobkyně Moldavsko několikrát opustily a žádaly o mezinárodní ochranu v Itálii, Španělsku i Irsku (azylová turistika). Žalobkyněmi uváděné skutečnosti neopodstatňují udělení mezinárodní ochrany.
13. Na vyjádření žalovaného reagovaly žalobkyně replikou ze dne 3. 9. 2025, ve které opakovaně namítly, že prokázaly existenci pronásledování i selhání moldavských orgánů. V jejich případě rozhodně nelze hovořit o „azylové turistice“, jak se domnívá žalovaný. Žalobkyně opakovaně utíkaly před skutečným pronásledováním. Žalobkyním hrozí v Moldavsku

vážná újma v podobě nebezpečného a ponižujícího zacházení (opakované útoky bývalého partnera), selhání moldavských orgánů (neposkytnutí účinné ochrany) a ohrožení nezletilé žalobkyně b). Označení Moldavska za bezpečnou zemi původu ze strany žalovaného má povahu pouhé domněnky, kterou žalobkyně úspěšně vyvrátily.

Jednání před soudem

14. K žádosti žalobkyň soud nařídil jednání na 4. 6. 2026, při kterém účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
15. Zástupkyně žalobkyň odkázala na podanou žalobu a dále se pozastavila nad tím, že žalovaný tvrdil, že žalobkyně využívají azylových řízení (v Itálii, Španělsku a Irsku). Podle ní si měl žalovaný vyžádat materiály z těchto řízení z jiných zemí, když o nich tvrdil, že jsou azylové turistky. Žalobkyně samy nemají žádné rozhodnutí z těchto zemí. V době předchozích azylových řízení ještě žalobkyně b), nezletilá dcera žalobkyně a), nemluvila. Dnes jsou žalobkyně b) 4 roky a stále nemluví; rozumí, ale neodpovídá. Teprve v ČR dostala léčebnou péči, má naplánované další prohlídky, aby se zjistilo, proč nemluví.
16. Žalobkyně a) uvedla, že dcera má problémy. Je to asi způsobené úlekem či šokem. Nyní čekají na EEG. V pobytovém středisku měly konflikt s jinou ženou. Mrzí ji, že nejde změnit pobytové středisko.
17. Žalovaný odkázal na své písemné vyjádření k žalobě.
18. Soud provedl k důkazu žalobkyněmi předložené lékařské zprávy k žalobkyni b), které přinesly k jednání: ambulantní nález z K. nemocnice v M. B. ze dne 3. 4. 2025, zpráva z konzultace v Středisku ranné péče S. ze dne 25. 11. 2025, vstupní psychiatrické vyšetření v B. d. s.r.o. ze dne 12. 3. 2026, zpráva z vyšetření z Psychologické ambulance Mgr. L. H., Ph.D., ze dne 10. 4. 2026, termín objednání v D. na EEG 15. 10. 2026 a kontrola 27. 10. 2026 (kopie založeny do soudního spisu na čl. 63–73). Soud dále vycházel z obsahu správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
19. Soud rozsudek vyhlásil do 10 dnů po skončení jednání (§ 49 odst. 10 s. ř. s.) jeho vyvěšením na fyzické úřední desce soudu (§ 54 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.).

Posouzení věci soudem

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
21. Žaloba není důvodná.
22. Namítaly-li žalobkyně ve zcela obecné rovině nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud shledal, že žalovaný se s azylově relevantními důvody, které žalobkyně tvrdily ve správním řízení, dostatečně vypořádal a k jejich posouzení si obstaral příléhavé a aktuální podklady, které odpovídajícím způsobem hodnotil v kontextu individuální situace žalobkyň. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat jako objektivní nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat. Touto vadou napadené rozhodnutí netrpí, o čemž svědčí i skutečnost, že žalobkyně nosným důvodům napadeného rozhodnutí zjevně porozuměly a vznášejí proti nim vlastní argumentaci.

23. Ustálená judikatura NSS vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází a správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, a usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34).
24. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení, a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o mezinárodní ochranu v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23).
25. Obecně platí, že není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby své pronásledování prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Azs 157/2014-54). Pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet. Na posuzování věrohodnosti dílčích tvrzení žadatele se vztahuje standard přiměřené pravděpodobnosti. Žalovaný tedy může zcela vyloučit z posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly – neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo. Jiná situace nastává, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; pouze v tomto případě může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srov. rozsudek NSS soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). V otázce posouzení věrohodnosti genderově pronásledovaných žen je třeba mít na paměti, že tato skupina žadatelek potřebuje podporu a zvláštní zacházení, zejména pokud mají za sebou vážná traumata. Mohou totiž mít strach z úředních osob či z trestu ze strany své rodiny nebo společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015-27, odst. 62).

Obavy z pronásledování ze strany bývalého partnera

26. V daném případě žalobkyně požádaly žalovaného o udělení mezinárodní ochrany kvůli obavě z pronásledování ze strany soukromých osob [bývalého partnera žalobkyně a), který je otcem žalobkyně b), a jeho přítel], před kterými jim údajně Moldavsko nedokázalo poskytnout účinnou ochranu.
27. Posouzení odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování musí mít individuální povahu a musí být prováděno v každém jednotlivém případě s ostražitostí a opatrností, a to pouze na základě konkrétního posouzení skutečností a okolností v souladu s pravidly čl. 4 odst. 3 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní

příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany (*kvalifikační směrnice*), aby bylo možné určit, zda zjištěné skutečnosti a okolnosti představují takovou hrozbu, že se dotyčná osoba může vzhledem ke své osobní situaci oprávněně obávat, že bude skutečně vystavena pronásledování, kdyby se měla vrátit do země svého původu (srov. rozsudek SDEU ze dne 21. 9. 2023, C-151/22, *S a A proti Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, bod 42).

28. Domácí a genderově podmíněné násilí může za určitých okolností představovat azylově relevantní důvod pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž klíčovým faktorem je vždy schopnost a ochota země původu zajistit oběti účinnou ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010-274, č. 2290/2011 Sb. NSS). Domácím násilím se zpravidla rozumí týrání a násilné jednání mezi blízkými osobami žijícími ve společné domácnosti, kde jedna osoba získává a udržuje nad druhou moc a kontrolu. Jedná se o celospolečenský jev, který vyvěrá z podhoubí sociální diskriminace a který je zpravidla determinovaný příslušností k určitému pohlaví (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68). Na ženy lze tudíž nahlížet tak, že přísluší k „určité sociální skupině“ ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice, resp. § 12 písm. b) zákona o azylu, pokud je prokázáno, že v zemi jejich původu jsou z důvodu svého pohlaví vystaveny fyzickému nebo psychickému násilí, včetně sexuálního násilí a domácího násilí (srov. rozsudek SDEU ze dne 16. 1. 2024, C-621/21, *WS proti Intervjuiraast organ na Daržavna agencija za bežancite pri Ministerskia savet*, odst. 57).
29. I soukromé osoby mohou být původci pronásledování nebo vážné újmy ve smyslu § 2 odst. 6 zákon o azylu, pokud lze prokázat, že země původu není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu ze strany těchto soukromých osob (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 As 84/2008-81, č. 1859/2009 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015-27, ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016-87, a ze dne 19. 11. 2021, č. j. 5 Azs 13/2020-39). Dle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice musí být tato ochrana s ohledem na individuální situaci žadatele účinná, a ne pouze dočasná (srov. rozsudky SDEU ze dne 2. 3. 2010, C-175/08, C-176/08, C-178/08 a C-179/08, *Abdulla a další proti Bundesrepublik Deutschland*, bod 70, a ze dne 20. 1. 2021, C-255/19, *Secretary of State for the Home Department proti OA*). Takovou adekvátní ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmu jsou zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup (§ 2 odst. 5 zákona o azylu). Subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje bez dalšího rezignaci na využití ochrany státu (srov. usnesení NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). V případě, že informace o zemi původu ukazují opodstatněnost této nedůvěry, však nelze po žadateli o mezinárodní ochranu požadovat, aby vyčerpал prostředky vnitrostátní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Bylo by poněkud cynické vyžadovat po žadateli využití všech dostupných právních prostředků v zemi původu, pokud je známo, že tyto orgány ochranu fakticky nezajišťují nebo zajišťovat nechťejí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015-27, odst. 57). Pokud správní orgán není v době svého rozhodování schopen posoudit, zda bude nebo nebude vnitrostátní ochrana reálná a účinná, má rozhodnout ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2018, č. j. 8 Azs 16/2018-64).

30. Žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí primárně z toho, že žalobkyně a) relevantně neprokázala pronásledování ze strany svého bývalého partnera a jeho přátel, a že její jednání je celkově „přínejmenším pochybné“. Dále shledal, že žalobkyně a) nevyužila ochrany před pronásledováním, kterou ji mohly poskytnout moldavské státní orgány či neziskové organizace.
31. Pokud jde o hodnocení výpovědi žalobkyně a), soud nepokládá za oprávněnou výtku žalovaného, že žalobkyně a) nepředložila na podporu svých tvrzení žádné důkazy. Soud připomíná, že není povinností žadatele, aby své pronásledování prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57). Řízení o mezinárodní ochraně je často provázeno důkazní nouzí, přičemž v případech, kdy žadatel ani správní orgán není schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem, zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele. Má-li správní orgán ohledně příběhu žadatele pochybnosti, je na něm, aby shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2020, č. j. 4 Azs 145/2020-60).
32. Žalobkyně a) se po celou dobu správního řízení držela jedné dějové linie, její výpověď nevykazuje žádné zjevné nesrovnalosti, a lze jí tak obecně pokládat za konzistentní a věrohodnou. Poukazoval-li žalovaný na skutečnost, že žalobkyně nepředložila lékařské zprávy z ošetření po napadení od bývalého partnera, rozhodně se nejedná o okolnost, která by sama o sobě činila její výpověď nevěrohodnou. Z předloženého krátkého videa, které zachycuje slovní konfrontaci mezi blíže neurčenými osobami (muže se štosem papírů a zřejmě těhotné ženy), pak jistě nelze bez dalšího dovodit oprávněnou obavu žalobkyně a) z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Na druhou stranu však dle soudu neobstojí ani dílčí závěr žalovaného, že tento záznam nemá vůbec žádnou důkazní hodnotu. Pakliže žalobkyně předložila toto video na podporu svého tvrzení, že ji přátelé jejího bývalého partnera v Moldavsku pronásledovali, lze ji přisvědčit potud, že záznam (s přihlédnutím k přepisu nahrávky do českého jazyka) zachycuje vyhocenou situaci ohledně „opakovaného zastavování ženy“ a celkově zapadá do jí prezentovaného azylového příběhu, a tedy přispívá k jeho věrohodnosti.
33. Pokud by tedy napadené rozhodnutí stálo pouze na závěru, že žalobkyně tvrzené pronásledování ze strany bývalého přítele neprokázaly, byl by to důvod pro jeho zrušení. Soud nicméně shledal, že uvedená pochybení žalovaného při hodnocení skutkového stavu nezakládají v poměrech posuzované věci nezákonnost napadeného rozhodnutí. I pokud by totiž žalovaný, potažmo soud vycházely z toho, že se žalobkyně a) popisované incidenty s bývalým přítelem a jeho přáteli v Moldavsku skutečně staly, je třeba se dále zabývat tím, zda byla splněna ještě další podmínka pro udělení mezinárodní ochrany, totiž neexistence účinné ochrany v zemi původu (viz výše odst. 29). A co do hodnocení této otázky napadené rozhodnutí obstojí.
34. Žalovaný si k otázce ochrany před domácím násilím v Moldavsku opatřil adresné a aktuální informace, zejména informace OAMP ze dne 3. 10. 2024 a MZV ze dne 19. 5. 2025, které zasadil do kontextu azylového příběhu žalobkyně (viz str. 4–5 napadeného rozhodnutí). Konkrétně z informace OAMP ze dne 3. 10. 2024 vyplývá, že Moldavsko vytvořilo od roku 2007 základní legislativní rámec pro ochranu před domácím násilím, který dále rozvíjí (zavedení bezplatné právní pomoci pro oběti a možnosti jejich rehabilitace; zřízení Agentury pro prevenci a potírání násilí na ženách a domácího násilí; otevření Policejního centra pro

rodinnou spravedlnost a rehabilitačních center; provozování krizové linky pro oběti; činnost neziskového sektoru) a vymáhá (viz statistické údaje ohledně počtu zaznamenaných případů, uložených opatřeních a elektronickém monitoringu agresorů). Tato souhrnná informace vychází mj. z hodnotící zprávy Expertní skupiny pro potírání násilí vůči ženám a domácího násilí při Radě Evropy (GREVIO) z roku 2023 a četných podkladů od neziskových organizací. Žalovaný rovněž zohlednil specifickou žalobkyně a) v tom smyslu, že její bývalý partner byl do roku 2021 policistou a že moldavské orgány měly zůstat po ohlášení prvního incidentu nečinné, a za tímto účelem si vyžádal informaci MZV ze dne 19. 5. 2025 k činnosti policie, která mj. popisuje mechanismus postihu nelegální činnosti příslušníků policie a možnosti obrany v případě nečinnosti policie. Neobstojí proto obecná námitka žalobkyně, že si žalovaný nezajistil přesné a aktuální informace z různých zdrojů týkající se jejich země původu. Žalobkyně ostatně nijak nekonkretizovaly, která skutková zjištění učiněná na základě shromážděných informací by měly být nesprávná, neaktuální či nedostatečné.

35. Ohledně možností poskytnutí účinné ochrany v zemi původu žalovaný poukázal na několik okolností svědčících o tom, že žalobkyně a) dostupné prostředky vnitrostátní ochrany dostatečně nevyčerpala. Předně je třeba zohlednit skutečnost, že žalobkyně ohlásila moldavským orgánům (policii, prokuratuře v X. a Generální prokuratuře v Kišiněvě) pouze první incident z roku 2021, nikoliv další jí zmiňované incidenty z let 2022, 2024 a 2025. Argumentovala-li žalobkyně a) tím, že znovu žádat o ochranu nemělo smysl, žalovaný správně upozornil, že ani v prvním případě nezůstaly moldavské orgány zcela nečinné – sama žalobkyně vypověděla, že jí prokurátor v X. přislíbil pomoc, ale potřeboval k jejím tvrzením nějaké další důkazy, když fotografie jejích modřin nepokládal za dostatečné. Následné incidenty popisované žalobkyní a) se měly stát před dalšími osobami, které mohly útoky ze strany bývalého partnera dosvědčit (v roce 2022 měli být incidentu přítomni sousedé, v roce 2024 zasáhli kolemjdoucí, v roce 2025 mělo k incidentu dojít na ulici). Přesto se žalobkyně a) na moldavské orgány s žádostí o pomoc již ani v jednom případě neobrátila a namísto toho odcestovala s dcerou postupně do Itálie, Španělska a Irska, kde se patrně neúspěšně domáhaly udělení mezinárodní ochrany. Uvedenou skutečnost žalovaný zmínil v kontextu toho, že žalobkyně a) ani nečekala, jakým způsobem bude první incident vnitrostátními orgány projednán ani nehledala případná jiná řešení své situace přímo v zemi původu, nýbrž opakovaně vycestovala do zahraničí, ze kterého se následně dobrovolně vracela zpět do Moldavska (první návrat odůvodňovala smrtí své matky). Žalovaný azylový příběh žalobkyně neodbyl pouze slovy o „azylové turistice“, nýbrž relevantně shrnul časovou osu azylového příběhu žalobkyně a) a jejího přístupu k účinným prostředkům ochrany, které moldavský právní řád obětem domácího či genderově podmíněného násilí poskytuje (mj. využití bezplatné právní pomoci, služby specializovaného policejního centra, institutu nouzového vykazání či krizové linky). Opakované návraty žalobkyně do Moldavska nejsou dle soudu samy o sobě důkazem absence obav, svědčí však o tom, že žalobkyně a) dlouhodobě nevyužívala ochrany před bývalým partnerem pomocí prostředků dostupných v zemi svého původu. V této souvislosti je rovněž třeba podotknout, že žalobkyně a) nebyla po oznámení prvního incidentu ze strany moldavských orgánů vystavena žádné perzekuci ani netvrdila, že by jí v dalším využití prostředků ochrany bránila nějaké objektivní překážka. Zohlednit je nutné též skutečnost, že v roce 2021 po první incidentu bývalý partner od policie z blíže nespecifikovaných důvodů odešel, čímž odpadl či přinejmenším podstatně zeslábl potenciální důvod pro krytí jeho útoků vůči žalobkyni a) z důvodu „stavovské solidarity“ mezi policisty. Od roku 2022 se však již žalobkyně a) na moldavské orgány s žádostí o pomoc ani jednou neobrátila. Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že bývalý

partner „pracuje“ u Policie, nekoresponduje to s vyjádřením žalobkyně a) ve správním řízení. Z hlediska vyčerpání možností účinné ochrany v zemi původu je konečně podstatná skutečnost, že žalobkyně a) po dobu čtyř let, kdy měla čelit útokům ze strany bývalého partnera, nevyhledala ani pomoc neziskových organizací, které v Moldavsku pomáhají obětem domácího násilí (včetně psychologické a právní pomoci, poskytnutí úkrytu a zajištění další podpory) a provozují azylové domy. Pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je v této věci rozhodující, zda měla v zemi původu k dispozici účinné prostředky ochrany a zda tyto prostředky dostatečně využila. Z uvedených skutečností přitom v jejich souhrnu spolehlivě vyplývá, že takové účinné prostředky ochrany v Moldavsku k dispozici měla, avšak je nevyužila. Jejich nevyužití nebylo důsledkem nedostupnosti či objektivní nefunkčnosti, nýbrž vlastního rozhodnutí žalobkyně a) vycházejícího ze subjektivního přesvědčení o jejich neúčelnosti. Za této situace nelze žalobkyním udělit mezinárodní ochranu ve formě azylu ani doplňkové ochrany, neboť se jedná o subsidiární nástroj k ochraně, kterou účinně poskytuje jejich země původu [srov. čl. 8 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice a § 2 odst. 5 a odst. 7 písm. b) zákona o azylu].

36. Pro úplnost soud dodává, že závěr o účinných vnitrostátních možnostech ochrany vůči soukromým osobám činí soudy v případě žadatelů o mezinárodní ochranu z Moldavska pravidelně, byť samozřejmě vždy záleží na konkrétních okolnostech té které věci (z poslední doby viz např. usnesení NSS ze dne 27. 5. 2024, č. j. 4 Azs 344/2023-41, odst. 19, ze dne 27. 5. 2025, č. j. 6 Azs 38/2025-32, odst. 10, ze dne 24. 7. 2025, č. j. 22 Azs 47/2025-30, odst. 9, ze dne 5. 8. 2025, č. j. 7 Azs 77/2025-30, odst. 19–22, nebo ze dne 26. 3. 2026, č. j. 7 Azs 260/2025-27, odst. 8–9; srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2025, č. j. 20 Az 12/2025-27, odst. 32).
37. Tvzení, že v jejich případě nelze Moldavsko pokládat za bezpečnou zemi původu, žalobkyně poprvé vznesly až v replice ze dne 4. 9. 2025, tedy po uplynutí žalobní lhůty. Nejedná se proto o řádně uplatněný žalobní bod, kterým by se mohl soud věcně zabývat [srov. § 71 odst. 2 s. ř. s. a § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Nejde přitom o námitku, kterou žalobkyně nemohly vznést dříve (§ 32 odst. 9 zákona o azylu). Současně lze konstatovat, že na tomto závěru napadené rozhodnutí vůbec nestojí. Žalovaný v nyní posuzované věci nepostupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu a nezamítl jejich žádosti jako zjevně nedůvodné z důvodu, že by považoval Moldavsko za bezpečnou zemi původu.
38. Podobně pokud jde o námitku vznesenou až při soudním jednání, že si měl žalovaný vyžádat zprávy o řízeních o žádostech žalobkyň o mezinárodní ochranu v jiných zemích, jednak byla uplatněna opožděně, jednak soud nevidí v absenci takového postupu v této věci jakoukoli nezákonnost. Žalobkyně ani nijak nevysvětlily, co přesně tím měl žalovaný zjistit.
39. Soud tedy uzavírá, že pokud jde o tvrzené pronásledování žalobkyň ze strany bývalého partnera žalobkyně a) a jeho přátel, tak napadené rozhodnutí obстоjí, neboť soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyně měly v Moldavsku k dispozici adekvátní prostředky vnitrostátní ochrany před tímto pronásledováním.

Diagnóza autismu žalobkyně b) v ČR

40. Při soudním jednání konaném dne 4. 6. 2026 se žalobkyně ke svému azylovému příběhu, který předestřely žalovanému a k němuž se soud vyjádřil výše, již vůbec nevracely. Nově začaly poukazovat na zdravotní obtíže žalobkyně b), konkrétně na to, že ta dosud ve svých 4 letech ještě nemluví, s tím, že teprve v Česku se jí dostalo léčebné péče a má zde naplánovaná další zdravotní vyšetření.

41. Z lékařských zpráv předložených při jednání soud zjistil, že žalobkyně b) byla v ČR vyšetřena dne 3. 4. 2025 (tedy necelý měsíc po svém příchodu do ČR) na dětské neurologii v K. nemocnici v M. B. Ve zprávě z vyšetření je uvedeno „*nerovnoměrný vývoj, dominuje opožděný vývoj řeči, autistické rysy, afektivní záchvaty*“ se závěrem, že jde pravděpodobně o poruchu autistického spektra (dále „PAS“). Je třeba dovyšetření u klinického psychologa nebo psychiatra. Vhodná je též péče logopedická, psychologická, ev. psychiatrická s nasazením medikace.
42. Ze zprávy Střediska rané péče S. soud zjistil, že žalobkyně zde dne 25. 11. 2025 absolvovaly druhou konzultaci (z první zprávu nepředložily), kde jim poradkyně pomáhala s plánováním péče o žalobkyni b).
43. Ze zprávy B. d. ze dne 12. 3. 2026 soud zjistil, že šlo o vstupní psychiatrické vyšetření, k němuž byla žalobkyně b) indikována pediatričkou právě pro podezření na PAS. Závěr psychiatricky zněl vývojová dysfázie s podezřením na PAS pro opožděný vývoj řeči a minimální zájem o sociální interakci. Současně je ale anamnéza složitá (odchod z rodné země, pouze ve společnosti matky). Žalobkyně b) má málo stimulů, zatím nebyla v kolektivu dětí, je klidná, bez hyperaktivity. Oční kontakt nenaváže, pouze velmi krátce. Na oslovení nereaguje. Hraje si. Pozornost lze jen těžko odvézt. Doporučení na logopedickou a psychologickou péči a vyšetření v Pedagogicko-psychologické poradně / Speciálně pedagogickém centru. Doporučení trávit čas v dětském kolektivu a pro žalobkyni a) naučit se česky, aby mohla na žalobkyni b) mluvit česky.
44. Konečně z poslední předložené lékařské zprávy klinické psycholožky Mgr. L. H., Ph.D., ze dne 10. 4. 2026, soud zjistil, že ta u žalobkyně b) konstatovala dětský autismus. Žalobkyně b) má intelektové schopnosti odpovídající pásmu podprůměru, vyžaduje vzdělávání podle speciálního vzdělávacího programu, individuální přístup, strukturované prostředí a systematickou podporu odborníků. Doporučení na pravidelnou péči logopeda, speciálního pedagoga a psychologa, jasně strukturovaný denní režim a využívání vizuální podpory. Je potřeba zlepšit komunikaci s ostatními dětmi a napomoci celkové (i jazykové) adaptaci. Doporučena konzultace s neurologem a podpůrná psychoterapie i pro podporu žalobkyně a).
45. Z těchto provedených důkazů soud dovodil, že u žalobkyně b) existovalo krátce po příjezdu do ČR podezření na PAS, které bylo po vydání napadeného rozhodnutí potvrzeno (viz poslední zpráva ze dne 10. 4. 2026).
46. Na tuto diagnózu tedy žalobkyně pochopitelně nemohly poukázat ve správním řízení (nanejvýše v podobě podezření, které bylo vysloveno již ve zprávě ze dne 3. 4. 2025). Diagnóza PAS žalobkyně b) je tak novou skutečností, kterou žalobkyně nemohly v odpovídající podobě vznést již ve správním řízení či v žalobní lhůtě. Proto ji soud nyní obecně může zohlednit při svém rozhodování [čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, o společných řízeních pro priznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (*procedurální směrnice*) a § 32 odst. 9 zákona o azylu].
47. Současně je však třeba zdůraznit, že tato ustanovení „*neobsahují požadavek, aby soudy ve správním soudnictví postupovaly ex officio a aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Je v zásadě na žadateli o mezinárodní ochranu, aby označil všechny azylově relevantní důvody. Není úkolem správního orgánu (tím spíše pak správního soudu), aby za něj tyto důvody domýšlel*“ (usnesení NSS ze dne 20. 3. 2026, č. j. 7 Azs 264/2025-26, odst. 9). Takový postup by byl naopak v rozporu s konstantní judikaturou,

kteřá zásadně vychází z premisy, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, který je povinen označit azylově relevantní důvody, přičemž není úkolem správního orgánu (tím spíše pak správního soudu), aby za něj tyto důvody domýšlel (usnesení NSS ze dne 22. 9. 2025, č. j. 4 Azs 115/2025-39, odst. 12).

48. Žalobkyně přitom v soudním řízení vlastně nijak nerozvedly, proč by měla být diagnóza PAS u žalobkyně b) důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, respektive důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 32 odst. 9 věty druhé zákona o azylu. Zástupkyně žalobkyně pouze poukázala na další naplánovaná lékařská vyšetření v ČR.
49. I pokud by snad soud dovodil z vystupování žalobkyně a), její zástupkyně a předložených listin při jednání, že žalobkyně tvrdí, že se nemohou vrátit do Moldavska, protože tam by se žalobkyni b) nedostalo takové péče jako v ČR, nemohlo by to být důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.
50. Je totiž třeba upozornit na konstantní judikaturu, podle níž nižší úroveň zdravotní péče v zemi původu není důvodem k udělení azylu či doplňkové ochrany. Lze odkázat například na nedávné usnesení NSS ze dne 31. 3. 2026, č. j. 22 Azs 300/2025-48, podle něhož by nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu mohla být důvodem pro přiznání doplňkové ochrany toliko v případě, že by vedla k takovému zacházení s vážně nemocným, které by bylo možné označit za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. To ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva mohou být pouze velmi výjimečné případy, např. situace vážně nemocné osoby, u které by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představoval riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života (rozsudek velkého senátu ze dne 13. 12. 2016, č. 41738/10, *Paposhvili proti Belgii*; srov. též rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005-68, a ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007-69).
51. O takto mimořádnou situaci v nyní posuzované věci zjevně nejde, což ostatně žalobkyně ani netvrdily. Stejně tak vlastně ani netvrdily, že by žalobkyni b) byla v zemi původu odepřena lékařská péče (srov. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 30. 4. 2013, č. 75203/12, ve věci *Kochieva a ostatní proti Švédsku*, odst. 33 a 36). Z Informace OAMP ze dne 7. 1. 2025 ostatně vyplývá, že v Moldavsku je bezplatný přístup k zdravotní péči krytý všeobecným zdravotním pojištěním, které pokrývá základní i pohotovostní péči v ambulantní formě i případnou hospitalizaci.
52. Soud tak opakuje, že i pokud by byla zdravotní péče o žalobkyni b) v ČR na vyšší úrovni než v Moldavsku, nemůže to být v této věci důvodem k udělení mezinárodní ochrany (v kontextu autismu srov. usnesení NSS ze dne 15. 10. 2020, č. j. 5 Azs 474/2019-58, odst. 15).
53. Za této situace, kdy žalobkyně netvrdily a nevyplývalo to ani z okolností této věci, že by žalobkyni b) v souvislosti se zjištěným autismem hrozilo v Moldavsku zacházení neslučitelné s čl. 2 či čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, soud neshledal, že by její diagnóza představovala nově nastalou skutečnost, která by mohla mít vliv na zákonnost závěru žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyním. Jakkoli soud vnímá a uznává, že jde nepochybně pro obě žalobkyně o nelehkou životní situaci, je současně třeba uvést, že důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nedopadají na jakoukoli negativní situaci, ve které se žadatelé o její udělení nachází. Instituty azylu a doplňkové ochrany je chráněna pouze nejvlastnější existence lidské bytosti

a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další situace žadatelů – jako nyní žalobkyně – se mohou jevit jako závažné (viz posledně odkazované usnesení NSS).

54. Proto soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí podle § 32 odst. 9 věty druhé zákona o azylu.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Protože soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměly ve věci úspěch, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
57. O odměně ustanovené zástupkyně i tlumočnice soud rozhodne samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. června 2026

Karel Ulík v. r.

samosoudce